

що регулює питання інвестиційної діяльності.

Бібліографія

1. Буркинський Б. Сучасні напрямки регіональної інвестиційної політики / Б. Буркинський, О. Лайко // Соціально-економічні проблеми сучасного періоду України. – 2014. – Вип. 3(107). – С. 29-37.

2. Затонацька Т. Світовий досвід формування державної інвестиційної політики та механізмів її реалізації / Т. Затонацька // Вісник КНУ ім. Т. Шевченка. Серія: Економіка. – 2014. – Вип. 9 (161). – С. 6-10.

3. Офіційний сайт Тернопільської обласної державної адміністрації [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.oda.te.gov.ua/main/ua/655.htm>

4. План заходів з реалізації у 2018-2020 роках Стратегії розвитку Тернопільської області на період до 2020 року [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.oda.te.gov.ua/data/upload/publication/main/ua/39677/>

Анатолій ТУРИЛО

Криворізький технічний університет, Україна

Даріюш ПАВЛІШЧИ

Польща

ІННОВАТИКА І УПРАВЛІННЯ РОЗВИТКОМ ЕКОНОМІКИ НА МІКРОРІВНІ

Весь світ визнав, і це стало фактом, що основним і фундаментальним чинником розвитку суспільства є людина і її знання. Духовність, знання й інтелект визначають вектор цивілізаційного розвитку і ступінь прогресивності будь-якої країни.

Світова еліта визнала і констатувала, що на сучасному етапі життєдіяльності суспільства серед усіх видів капіталів головним за значимістю впливу на якість життя людини, зовнішнє середовище і стан ринкової економіки є інтелектуальний капітал.

Духовність людини помножена на інтелектуальний капітал стали новим символом сучасності і основним засобом прогресивного розвитку суспільства, економіки і боротьби з кризовими явищами в усіх сферах діяльності людини.

Наука і практика виступають всеохоплюючими чинниками, які впливають на інтелект та духовність людини й загалом визначають процес і якість її розвитку. Один із самих великих вчених сучасності Альберт Ейнштейн, відмічаючи роль науки, вказував, що піклування про

людину і її життя повинно стати основною ціллю науки.

Розвиток суспільних, гуманітарних та специфічних наук, посилення конкурентної боротьби, невизначеність і ризики майбутнього, серйозне зростання суспільного інтелектуального капіталу, об'єктивна потреба в інноваціях і інноваційному розвитку всіх суб'єктів господарювання визвали зумовили активний розвиток такої науки як «інноватика» (рис.1).

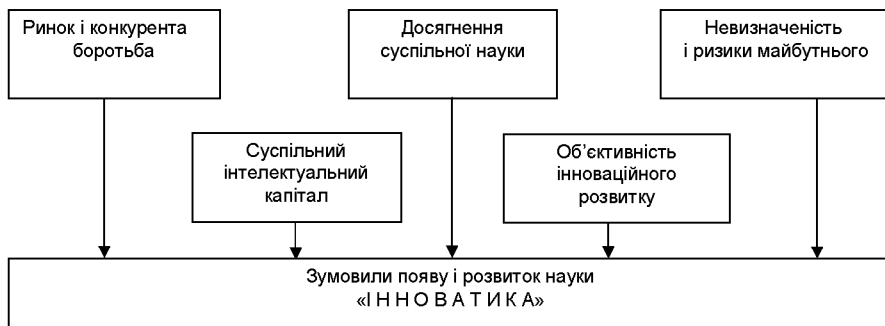

Рис. 1. Об'єктивні чинники формування науки «інноватика»

Серцевиною, ядром науки «інноватика» є інновація, все будується і визначається навколо цієї ключової категорії. Інновації несуть в собі зміни, без яких розвиток суспільства неможливий. Зміни – це сама сутність поступового розвитку всіх суб'єктів господарювання, і вони є різними за масштабами, напрямом і ступенем впливу. Важливо, щоб ці зміни відбувалися переважно внаслідок свідомо-відповідальних інтелектуально-прикладних дій людини. Ми робимо наголос на прикладному аспекті інновацій тому, що саме в практичній площині відбувається реалізація всіх ідей і стратегічних цілей людини, працівника, фірми, суспільства.

Пітер Друкер наголошував, що будь-яка практична діяльність ґрунтується на теорії, навіть, коли провідники цієї діяльності не підозрюють про це. Тому, інноватика повинна вирішувати проблеми практичного застосування інноваційних розробок в інтересах конкретної людини, фірми і суспільства загалом.

Інноватика охоплює всі сфери діяльності людини, однак особливе значення вона має для розвитку економіки. Доцільним є наведення таких двох визначень інноватики.

Перше визначення за своїм змістом місійне.

Інноватика – наука, що є джерелом розвитку теорії інноваційного розвитку, всебічно і системно досліджує категорію «інновація», як окреме явище, так і у єдності зі всіма іншими, пов'язаними з нею, прямо або

опосередковано в процесі суспільного розвитку (або діяльності), виступає засобом та умовою пізнання, формування і забезпечення найбільш гармонійного й ефективного розвитку людини, а значить і будь-якого суб'єкта господарювання загальної макроекономічної системи.

Таке визначення інноватики дозволяє нам сформувати її місію, що відображено на рисунку 2.

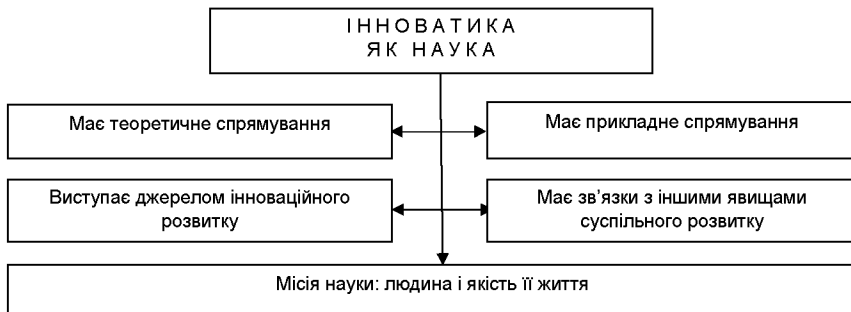

Рис. 2. Місія науки інноватики

Інновації в широкому розумінні, а значить й інноватика має пряме відношення та тісний зв'язок з розвитком корпорацій різного профілю (різного виду виробничо-господарської діяльності). Інноватика – це багатогранний та ефективний інструмент в «руках» менеджменту корпорації. Як наукова категорія, інноватика реалізується на мікрорівні в розробці обґрунтованої методології і стратегій розвитку підприємств. Як прикладна категорія, інноватика, реалізується в конкретних механізмах, важелях, системних заходах діяльності підприємства (рис. 3).

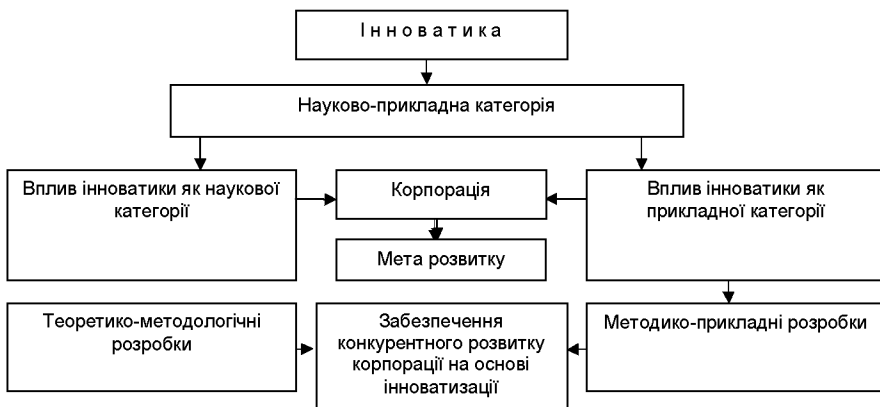

Рис. 3. Особливості і вплив інноватики на соціально-економічний розвиток корпорації

Друге визначення інноватики розкривається через джерела пізнання.

Інноватика – це наука, яка, з одного боку, формується і розвивається на об'єктивних закономірностях життєдіяльності суспільства, має своїм джерелом сукупні досягнення науки і практики, а, з іншого боку, через глибинний і системний аналіз та оцінку інновацій, досліджує і забезпечує найбільш прогресивний розвиток суспільства в усіх його проявах і структурних елементах.

Інноватика одночасно утворюється на засадах суспільного інтелекту і діалектично забезпечує формування нового, більш якісного його рівня. Якщо взяти за об'єкт дослідження окрему корпорацію, то предметом інноватики будуть всі процеси в ній, які пов'язані, з одного боку, з отриманням відповідних специфічних знань, які несе дана наука і проектує їх на всю виробничо-господарську діяльність корпорації, а з іншого боку – з пошуком, аналізом, залученням і впровадженням інновацій в тактично-стратегічний розвиток корпорації.

Основним ресурсом корпорації є її працівники, які є носіями специфічного інтелекту (в залежності від особливостей галузі, в якій функціонує дана корпорація й індивідуальних, притаманних тільки їй, характерних рис формування і розвитку), формують загальний людський та інтелектуальний капітал корпорації, визначають й реалізують інноваційний та ринковий потенціали корпорації, виступають ключовим чинником її капіталізації.

Тому, процес вивчення працівниками корпорації основ інноватики є важливим чинником розвитку їх інтелектуального потенціалу та підвищення загального рівня інтелектуального капіталу корпорації.

Слід зауважити, що чим вищою є посада працівника корпорації як менеджера, тим вищими є вимоги до нього, а значить і володіння змістом науки інноватики, особливо в аспекті прикладного її застосування. Світова багаторічна практика функціонування багатьох корпорацій (фірм, підприємств) має великий позитивний досвід «збагачення» своїх працівників необхідними теоретичними і прикладними знаннями. Завдання формування інтелектуального потенціалу в таких корпораціях вирішується планово, обґрунтовано і системно. Тому, опанування такою наукою як інноватика, на наш погляд, повинно бути внесено в індивідуальну програму кар'єрного розвитку працівника (менеджера) у відповідності з поставленими стратегічними цілями розвитку корпорації (рис. 4). Інноватика – це науково-прикладна категорія і саме те, що вона в кінцевому підсумку прикладна і визначає її актуальність в розвитку

корпорації та конкретного працівника. Зрозуміло, що отримання таких знань і наступне їх використання в різних підрозділах корпорації повинно бути дуже ґрунтовно вмонтовано у загальний організаційно-економічний механізм діяльності корпорації, і особливо в систему матеріального стимулювання її працівників

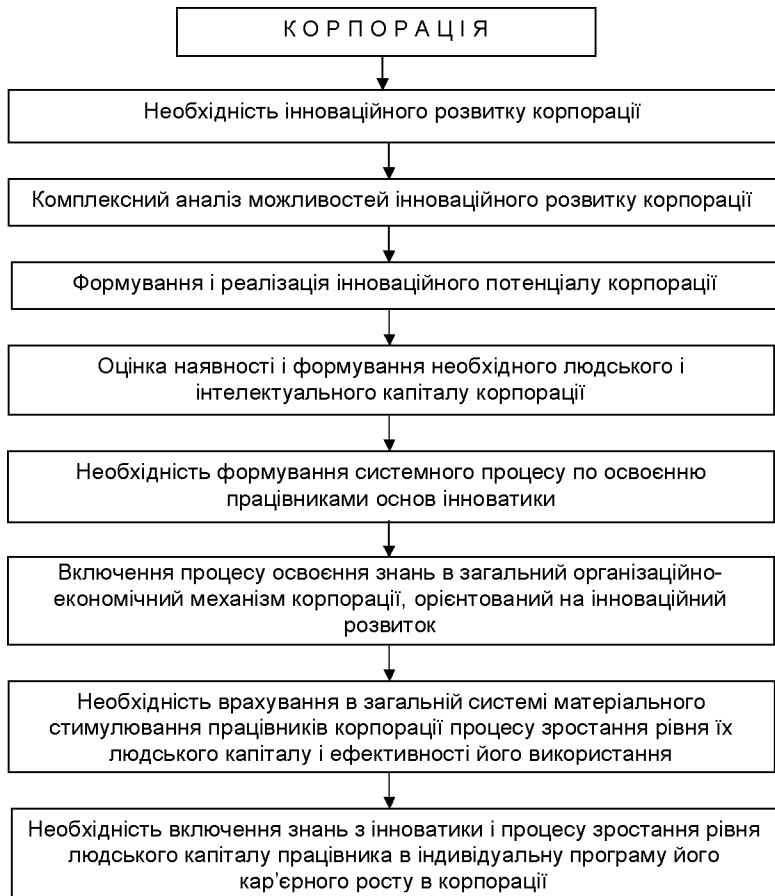

Рис. 4. Програма кар'єрного росту працівника корпорації в системі її інноваційного розвитку

На рисунку 4 наведено основні елементи можливої програми кар'єрного росту працівника корпорації, метою якої є забезпечити інноваційний тип розвитку і досягнення стратегічних цілей. Зрозуміло, що така програма повинна максимально враховувати розвиток інтелектуально-прикладної складової конкретного працівника, особливо

процес його зростання і використання. Для цього в корпорації потрібно вирішити важливе завдання щодо оцінки й забезпечення цих процесів.

В цілому, наведені думки і положення дозволять більш ґрунтовно і системно підходити до розгляду змісту науки інноватика і використання її можливостей для розвитку корпорації.

Аліна ХАЛЕЦЬКА

Університет державної фіскальної служби України, Україна

ФОРМУВАННЯ РИНКУ ПРАЦІ ДЛЯ ЛЮДЕЙ ПОХИЛОГО ВІКУ В УКРАЇНІ: ТЕНДЕНЦІЇ ТА ПЕРСПЕКТИВИ

Сформований поколіннями соціально-демографічний потенціал є базовим елементом національного багатства. Внаслідок істотного постаріння населення в нашій країні депопуляція населення відбувається надзвичайно високими темпами і негативно впливає на багато процесів, зокрема на пенсійну систему, ринки праці, стан здоров'я. В Європі зростання тривалості життя разом з низькою і зменшуваною народжуваністю є типовою тенденцією останніх років. Все це призводить до таких негативних наслідків як порушення фінансової стійкості пенсійних систем. З іншого боку, розвиваються срібний менеджмент і маркетинг та срібна економіка, які на сьогоднішній день вже є «точками зростання» стимулювання економічного розвитку в розвинених країнах. В Україні «срібний» сектор економіки не тільки формується, а й розвивається в спільних із загальноєвропейськими напрямках, але має певні особливості як на національному, так і на регіональному рівні.

Проблема залучення людей похилого віку до раціональної зайнятості в умовах сучасних тенденцій старіння економіки та необхідності формування ринку праці для літніх людей в Україні є актуальною. Як виклик для демографічної політики зростає необхідність формування ринку праці для людей похилого віку з метою забезпечення їх правової та економічної підтримки, забезпечення реалізації їх конституційних прав, а також їх мотивації до праці та залучення до активного економічного життя.

Розглянемо основні тенденції щодо формування ринку праці для людей похилого віку в Україні. Практичні дослідження свідчать, що сучасне українське суспільство потребує модернізації соціально-економічної сфери. За даними Світового банку, Україна має один із